

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu't Dalawa

Pagbubunyag sa mga Hiyas ng Propetikong Pangitain ni William Miller: Isang Kritikal na Pagsusuri sa Paglayo ng Adventismo mula sa 'Dakilang Liwanag' at sa Panawagang Magbalik sa mga Tunay na Saligan

Jeff Pippenger
2024-01-26

Ang mga hiyas sa panaginip ni William Miller ay magniningning nang sampung ulit na higit kaysa sa pagningning nila sa kasaysayan ng mga Millerita. Tama ngunit hindi ganap ang pagkaunawa ng mga Millerita sa kaalamang lumago sa panahon ng kanilang kasaysayan. Kapag inilagay ang kanilang pagkaunawa sa mas tumpak na balangkas ng kasaysayan, ito'y nagsisiwalat ng higit na mabibigat na implikasyon; sapagkat hindi lamang nito pinalalawak ang mga katotohanang propetiko na kinakatawan ng mga hiyas, kundi ito rin ang nagbubunga ng pagsubok para sa sampung birhen ng mga huling araw. Ang pagkaunawa ng mga Millerita ay kinakatawan sa dalawang tsart ng mga tagapanguna (1843 at 1850). Ang dalawang tsart ay katuparan ng mga tapyas na ipinropesiya sa ikalawang kabanata ni Habakuk, at ang katunayang ang mga tsart ay katuparan ng Habakuk, at na yaong mismong mga katotohanan ay mga saligang katotohanan ng Adventismo, ay tinukoy na gayon ng Espiritu ng Propesiya.

Ang pagkaunawa sa ilan sa mga saligang katotohanan ay higit na nagningning sa kaluwalhatian nang ang mga Millerite ay inakay sa pagkaunawa sa santuwaryo sa langit at sa mga katotohanang kaugnay ng santuwaryo, matapos ang Dakilang Pagkakadismaya noong Oktubre 22, 1844. Ngunit ang pagpasok ng Adventismo sa kalagayang Laodiceano noong 1856, at ang kanilang tuluyang pagtanggap sa “pitong panahon” noong 1863, ay naghatid sa kanila sa ilang ng Laodicea. Mula pa noong dekada 1850, wala nang makabuluhang katotohanan na naihayag sa pamamagitan ng Adventismo. Kung pinagdududahan mo ang pahayag na iyon, tukuyin kung bakit ito mali.

Tumpak ang mga Milerita sa kanilang pagkaunawa sa kabanata dalawa ng Daniel, ngunit limitado ang kanilang pagkaunawa. Hindi kailanman lumampas ang Adbentismo sa pagkaunawang Milerita. Sa kasalukuyan, makikita na ang lahat ng walong kahariang kinakatawan sa kabanata dalawa ng Daniel, gayundin ang simbolismo ng pananalangin ni Daniel upang maunawaan ang lihim ng panaginip ni Nebukadnezar. Ang lihim na iyon ay kumakatawan sa panghuling pangpropesiyang lihim (lahat ng mga propeta ay tumutukoy sa mga huling araw), at ang huling pangpropesiyang lihim ang siyang tinutukoy ni Juan bilang ang Pahayag ni Jesu-Cristo. Ang lihim na iyon ay inaalisan ng tatak kapag ang “panahon ay malapit na,” kaunti na lamang bago magsara ang probasyon, at ang lihim na iyon ay ngayo'y inaalisan ng tatak, para sa mga pumipiling makita.

Ang pagkakaunawang Millerita hinggil sa “ang palagian” sa aklat ni Daniel ay kinilala sa pamamagitan ng inspirasyon bilang wasto, ngunit pagsapit ng 1901, sinimulan ng Adventismo ang isang proseso ng pagtanggap sa saligang katotohanang iyon, at pagsapit ng dekada 1930, nagbalik ang Adventismo sa lumang Protestanteng pananaw, na nagsasaad na ang “ang palagian” ay kumakatawan sa ilang aspekto ng ministeryo ni Cristo sa santuwaryo. Ayon sa Espiritu ng

Propesiya, ang gayong makasatanas na pananaw ay nagmula sa “mga anghel na pinalayas mula sa langit.” Sa kasalukuyan, ang wastong pananaw ng mga Millerita hinggil sa “ang palagian” ay makikitang hindi lamang sagisag ng paganismo, kundi sagisag din ng paghihimagsik ng Adventismo, na nagdadala ng malakas na kahibangan sa mga hindi umiibig sa katotohanan.

Ang mga Millerite ay inakay sa wastong petsa ng pagwawakas ng dalawang libo at tatlong daang taon, at ang Adbentismo, kaagad pagkaraan ng Dakilang Pagkabigo, ay kumilala sa nadagdag na liwanag na kaugnay ng propesiyang iyon; ngunit sa kanilang pagtanggap sa “pitong panahon,” mula 1856 hanggang 1863, at maging hanggang sa araw na ito, wala silang nakitang sumusulong na liwanag mula sa doktrinang inaangkin nilang siyang kanilang sentral na haligi at saligan. Sa kasalukuyan, ang “pitong panahon” ay makikitang (ng mga handang makakita) na tuwirang kaugnay ng bawat yugto ng panahon ng propesiya ng dalawang libo at tatlong daang taon.

Ang unang apatnapu't siyam na taon ay kumakatawan sa siklo ng pamamahinga ng lupain tuwing ikapitong taon na inuulit nang pitong beses. Ang apat na raan at siyamnapung taon ay hindi lamang kumakatawan sa isang panahon ng palugit para sa sinaunang Israel, kundi tinutukoy din nito kung ilang taon ng paghihimagsik laban sa utos na pahingahin ang lupain ang magaganap upang umabot sa kabuuang pitumpung taon na ipinagkait sa lupain ang pamamahinga (na siyang panahon ng pagkabihag dahil sa mismong paghihimagsik na iyon). Ang linggo kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan ay nakabalangkas sa tatlo't kalahating taon hanggang sa krus at tatlo't kalahating taon pagkatapos ng krus. Sa linggong iyon, tinitipon ni Cristo ang lahat ng tao, sapagkat sinabi niya na kung siya'y maitaas, kanyang titipunin ang lahat ng tao.

Ngayon ay ang paghatol sa sanlibutang ito: ngayon ay palalayasin ang prinsipeng sanlibutang ito. At ako, kung ako'y maitaas mula sa lupa, hihilahin ko ang lahat ng tao sa akin. Juan 12:31, 32.

Ang 2,520 araw na kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan at tinipon ang mga tao sa Kanyang sarili ay kumakatawan sa 2,520 taon na ipinangalat ng Diyos ang Kanyang mapaghimagsik na bayan, dahil sa alitan ng Kanyang tipan. Ang “pitong panahon” na isinakatuparan laban sa hilagang kaharian ng Israel ay kumakatawan sa pagkakalat na tumagal ng 2,520 taon, na nagsimula noong 723 BK at nagtapos noong 1798. Hinahati ng taong 538 ang dalawang panahong ito at lumilikha ng dalawang magkakasunod na panahon na tig-1,260 taon. Ang unang panahon ay kumakatawan sa pagyurak ng paganismo sa santuwaryo at sa hukbo, at ang ikalawa naman sa pagyurak na isinagawa ng papalismo.

Ang “pitong panahon,” na tumagal ng dalawang libo't limang daan at dalawampung taon laban sa kahariang timog na nagsimula noong 677 BK at nagwakas noong 1844, ay nagwakas noong Oktubre 22, 1844. Ito ay isang sagisag ng sumpa ng tipan, at winakasan sa pamamagitan ng pagpapatunog ng trumpeta ng Jubileo na dapat hipan sa Araw ng Pagbabayad-sala. Ang antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala na nagsimula noong Oktubre 22, 1844 ay kumakatawan sa isang yugto ng panahon. Ito ang panahon ng Paghuhukom ng Pagsisiyasat, at sa panahong iyon ay dapat patunugin ang trumpeta ng Jubileo na kaugnay ng banal na siklo ng pito.

Ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag pasimulan niyang hipan ang pakakak, matatapos ang hiwaga ng Diyos, gaya ng ipinahayag niya sa kaniyang mga lingkod na propeta. Apocalipsis 10:7.

Ang pagpapatunog ng ikapitong Trumpeta, na nagsimula noong Oktubre 22, 1844, ay kumakatawan sa Trumpeta ng Jubileo ng sagradong siklo ng pito, gaya ng isinasaad sa Levitico dalawampu't lima. Sa dakong huli, wasto ang mga Millerita sa pagtatakda ng petsa ng propesiyang dalawang libo't tatlong daang taon, at ang Adventismo ay nakaunawa pa nang higit rito kaagad pagkaraan ng Dakilang Kabiguan, ngunit ang "hiyas" ni Miller hinggil sa panahong dalawang libo't tatlong daang taon ay ngayo'y nagniningning nang sampung ulit na higit. Bawat propetikong katangian ng pitong yugto na kinakatawan sa loob ng panahong dalawang libo't tatlong daang taon ay may tuwirang propetikong ugnayan sa dalawang libo't limandaan at dalawampung taon ("pitong ulit") ng Levitico, mga kabanata dalawampu't lima at dalawampu't anim.

Tinanggihang ng mga Millerite ang pag-aangkin ng tumalikod na Protestantismo at ng Katolisismo na ang "mga mandarambong ng iyong bayan," na "itinaas ang kanilang sarili," at "bumagsak," ay isang sagisag kay Antiochus Epiphanes, at sila ay tama. Alam nila at ipinagtanggol nila ang katotohanan na ang Roma ang siyang, sa propetikong salita ng Diyos, ay kinakatawan bilang ang "mga mandarambong ng iyong bayan na nagtatag ng pangitain," hindi ang kung sinong di-kilalang at walang makasaysayang kabuluhan na haring taga-Siria na nagtatag ng pangitain.

Sa kasalukuyan, itinuturo ng mga teologong Adventista na ang "mga magnanakaw ng iyong bayan" ay tumutukoy kay Antiochus Epiphanes. Sa kasalukuyan, ang pangangatwiran na sa kasaysayang Millerita ay nagsaad na ang dating bayang nasa tipan na nilalagpasan ay hindi, at hindi maaaring, maunawaan ang pangitain (na pinagtitibay ng wastong pag-unawa sa "mga magnanakaw ng iyong bayan") ay muling inuulit ng dating bayang nasa tipan na muli ring nilalagpasan.

Kung walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang tumutupad sa kautusan ay mapalad. Kawikaan 29:18.

Itinuro nang wasto ng mga Millerita na ang dalawang libo't limang daan at dalawampung taon ("pitong panahon") sa Levitico 26, ay ang pinakamahaba at huling propesiya ng panahon sa Bibliya, ngunit tinanggihang ng Adventismong Laodiceano ang "hiyas" na iyon noong 1863, at sa kasalukuyan ay makikita, (ng mga nagnanais makakita), na hindi lamang wasto ang mga Millerita sa pagtukoy sa "pitong panahon" bilang ang pinakamahabang propesiya ng panahon sa Bibliya, kundi pati na rin na ang "sumpa," na siyang poot ng Diyos, ay ipinataw laban sa kapwa hilagang at timugang mga kaharian ng Israel.

Sa kasalukuyan, ang kani-kaniyang wakas ng dalawang poot na iyon, na tinutukoy ng aklat ni Daniel (gaya rin ng iba pang mga propeta), ay makikitang dalawang bookend (una at huli) ng isang panahong apatnapu't anim na taon, nang itinayo ni Cristo ang templong Millerita, na inilalarawan bilang tipo ng apatnapu't anim na araw na nasa bundok si Moises na tumatanggap ng mga tagubilin para sa pagtatayo ng tabernakulo sa ilang; at ng apatnapu't anim na taon ng muling pag-aayos ni Herodes sa templo na binanggit ng mga Fariseo sa kanilang pakikipag-usap kay Cristo hinggil sa

Kanyang “pagkabuhay na mag-uli” sa pamamagitan ng paglilinis ng templong “nawasak” ng mga mangangalakal at mga tagapagpalit ng salapi, at gayon din ng pagkabuhay na mag-uli ng Kanyang templong pantao na nilikha na may apatnapu’t anim na kromosoma. Sa kasalukuyan, ang mga saligang katotohanan ng kilusang Millerita ay wasto pa rin gaya ng dati, subalit ngayo’y sampung ulit na higit na malalim.

Sa kasalukuyan ay makikita (ng mga handang makakita) na, noong ipinakilala ni Cristo ang Kanyang sarili bilang Palmoni (ang Kamangha-manghang Tagabilang, o ang Tagabilang ng mga Lihim) sa ikalabintatlong talata ng ikawalong kabanata ni Daniel, ay Kanyang inilalahad ang ugnayan sa pagitan ng isang pangitain na kumakatawan sa panahong dalawang libo at tatlong daang taon at isa pang pangitain na kumakatawan sa dalawang libo limandaang dalawampung taon. Kapag kinikilala ang kaugnayan ng dalawang panahong propetiko na ito, makikitang tuwirang nakaugnay ang mga ito sa isang libo dalawang daan at animnapung taon ng pamumuno ng kapapahan, na siya namang nakaugnay sa isang libo dalawang daan at siyamnapung taon ng Daniel labindalawa at gayundin sa isang libo tatlong daan at tatlumpu’t limang taon ng gayunding talata.

Marami pang tuwirang ugnayan ng mga panahong propetiko na kaugnay ng dalawang pangitain sa Daniel 8:13-14, ngunit kinikilala lamang ang mga ito ng mga may ibig makakita. Ngunit sa ngayon, higit pa sa mga ugnayan ng lahat ng mga panahon na pinagbubuklod ng dalawang pangitain ay ang paghahayag ng pangalang Palmoni (ang Kamangha-manghang Tagabilang, o Tagabilang ng mga Lihim). Tama ang mga Millerite hinggil sa dalawang talatang iyon, ngunit limitado, at sa kasalukuyan ang Adventismo ay sadyang nasa ganap at lubos na kadiliman.

Huminto kayo, at manggilalas; humiyaw kayo, at magsigaw: sila’y lasing, ngunit hindi sa alak; sila’y sumuray-suray, ngunit hindi sa matapang na inumin. Sapagkat ibinuho ng Panginoon sa inyo ang espiritu ng mahimbing na pagkakatulog, at ipinikit niya ang inyong mga mata, ang mga propeta; at ang inyong mga pinuno, ang mga tagakita, ay tinakpan niya. At ang pangitain ng lahat ay naging sa inyo na gaya ng mga salita ng isang aklat na tinatakan, na ibinibigay ng mga tao sa isang marunong, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo: at kaniyang sinasabi, Hindi ko magagawa; sapagkat ito’y tinatakan: At ang aklat ay ibinibigay sa hindi marunong, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo: at kaniyang sinasabi, Hindi ako marunong. Isaias 29:9-12.

Kinilala ni Sister White na si William Miller ay pinagkalooban ng “dakilang liwanag” hinggil sa Aklat ng Apocalipsis, subalit ang kaniyang pagkaunawa sa mga kabanata labindalawa, labintatlo, labimpito, at labingwalo ng Apocalipsis ay, sa payak na pananalita, hindi wasto. Ang mga maling pagkaunawang iyon ay hindi kinakatawan sa dalawang sagradong tsart, ngunit ang kinakatawan mula sa Aklat ng Apocalipsis, kabanata siyam, ay ang “hiyas” na ang Islam ay isinasagisag ng tatlong “Woe.”

Ang Aklat ng Apocalipsis ay itinuring ng mga mangangaral at ng mga tao na mahiwaga at hindi kasinghalaga ng ibang bahagi ng Banal na Kasulatan. Ngunit nakita ko na ang aklat na ito ay tunay na isang pahayag na ibinigay para sa natatanging kapakinabangan ng mga mabubuhay sa mga huling araw, upang gabayan sila sa pagtitiyak ng kanilang tunay na

katayuan at ng kanilang tungkulin. Iginabay ng Diyos ang isip ni William Miller sa mga propesiya at pinagkalooban siya ng dakilang liwanag hinggil sa Aklat ng Apocalipsis. *Early Writings*, 231.

Ang pariralang "dakilang liwanag" sa mga sinulat ni Sister White ay lubhang nagbibigay-kaalaman. Nauunawaan ni Miller ang mga iglesia, mga tatak, at mga trompeta ng Apocalipsis, sapagkat "iginabay ng mga banal na anghel ang kaniyang isipan" hinggil sa mga paksang ito. Ang "dakilang liwanag" na ibinigay kay Miller ay isinagisag sa dalawang banal na talahanayan, at ang mga doktrinal na katotohanang siyang "dakilang liwanag" ay tinukoy sa kaniyang panaginip bilang mga "hiyas". Ang Adventismo ay pinagkalooban ng "dakilang liwanag" na iyon at sinimulang pagtakpan ito ng mga huwad na hiyas mula noong 1863. Ang simulain ng "liwanag" ay ito: ang "liwanag" ang ginagamit ni Cristo upang hatulan ang isang tao o isang bayan.

Hindi lamang ang "liwanag" ang humahatol sa isang sambayanan, kundi pati ang "liwanag" na maaari sanang nasa kanila kung hindi nila ito sinalungat (gaya ng ginawa nila noong 1856, bilang isa lamang sa maraming halimbawa). Ang isa pang katangiang kaugnay ng "liwanag" ay na ang "liwanag" na itinatakwil ay nagbubunga ng katumbas na antas ng kadiliman. Itinatakwil at ikinubli ng Adventismo ang "dakilang liwanag" na ibinigay ng Diyos kay Miller na kumakatawan sa mga saligan ng Adventismo.

Ang Nakakakita lampas sa panlabas na anyo, ang Bumabasa sa mga puso ng lahat ng tao, ay nagsasabi hinggil sa mga nagkaroon ng "dakilang liwanag:" 'Hindi sila napipighati at natitigilan dahil sa kanilang kalagayang moral at espirituwal.' Oo, pinili nila ang kanilang sariling mga lakad, at nalulugod ang kanilang kaluluwa sa kanilang mga karumaldumal. Pipiliin Ko rin ang kanilang mga ilusyon, at dadalhin Ko sa kanila ang kanilang mga kinataakutan; sapagkat nang Ako'y tumawag, walang sumagot; nang Ako'y nagsalita, hindi sila nakinig; ngunit gumawa sila ng kasamaan sa harap ng Aking mga mata, at pinili nila ang hindi Ko kinalulugdan.' 'Ipadadala sa kanila ng Diyos ang makapangyarihang pagkaligaw, upang paniwalaan nila ang kasinungalingan,' sapagkat hindi nila tinanggap ang pag-ibig sa katotohanan, upang sila'y maligtas,' 'kundi nalugod sila sa kalikuan.' Isaias 66:3, 4; 2 Tesalonica 2:11, 10, 12.

Ang makalangit na Guro ay nagtanong: "Anong higit na matinding panlilinlang ang makalilinlang sa isipan kaysa sa pagpapanggap na ikaw ay nagtatayo sa wastong saligan at na tinatanggap ng Diyos ang iyong mga gawa, samantalang sa katunayan ay isinasagawa mo ang maraming bagay ayon sa makasanlibutang patakaran at nagkakasala laban kay Jehova? O, ito'y isang malaking panlilinlang, isang kaakit-akit na pagkalinlang, na umaangkin ng mga isipan kapag ang mga taong 'minsan nang nakaalam ng katotohanan' ay ipinagkakamali ang anyo ng kabanalan bilang ang diwa at kapangyarihan nito; kapag inaakala nila na sila'y mayaman at nagsisagana sa mga pag-aari at walang kailangan, samantalang sa katunayan ay nangangailangan sila ng lahat ng bagay." *Testimonies*, tomo 8, 249, 250.

Ang Laodicea, na siyang naging kalagayan ng Adventismo noong 1856, ay kumakatawan sa mga minsang pinagkalooban ng "dakilang liwanag," ngunit itinadhanang tumanggap ng "matinding paglilinlang" ng Ikalawang Tesalonica, habang sa buong panahong iyon ay naniniwalang ang

maling saligang itinayo nila sa pamamagitan ng pagpapasok ng mga huwad na barya at mga hiyas ay itinalaga ng Diyos, ngunit sa katunayan ay isang saligan itong itinayo sa buhangin. Ang Adventismo ay “isang iglesia na nagkaroon ng dakilang liwanag, dakilang mga katunayan,” ngunit isang “iglesia” na itinakwil ang “mensahe ng Panginoon” na “ipinadala,” at mula noon ay tumanggap ng “pinaka-hindi-makatuwirang mga pahayag at mga maling palagay at mga maling teorya.”

Ang mga ministrong hindi pinabanal ay naghahanay ng kanilang sarili laban sa Diyos. Pinupuri nila si Cristo at ang diyos ng sanlibutang ito sa iisang hininga. Habang ipinahahayag nilang tinatanggap nila si Cristo, niyayakap nila si Barabbas, at sa pamamagitan ng kanilang mga gawa ay sinasabi, 'Hindi ang Taong ito, kundi si Barabbas.' Mag-ingat ang lahat ng bumabasa ng mga linyang ito. Ipinagmayabang na ni Satanas kung ano ang kaya niyang gawin. Nilalayan niyang buwagin ang pagkakaisa na ipinanalangin ni Cristo na umiral sa Kanyang iglesya. Sinasabi niya, 'Lalabas ako at magiging espiritung sinungaling upang dayain ang mga maaari kong dayain, upang manuligsa, at kondenahin, at magpalsinungaling.' Kapag ang anak ng pandaraya at bulaang saksi ay pinaunlakan ng "isang iglesya na nagkaroon ng dakilang liwanag," dakilang katibayan, itatakwil ng iglesyang iyon ang mensaheng ipinadala ng Panginoon, at tatanggapin ang pinakawalang-katuwirang mga pag-aangkin at mga huwad na palagay at mga maling teorya. Pinagtatawanan ni Satanas ang kanilang kahangalan, sapagkat batid niya kung ano ang katotohanan.

Marami ang tatayo sa ating mga pulpito na may dalang sulo ng huwad na propesiya sa kanilang mga kamay, na sinindiha mula sa impiyernong sulo ni Satanas. Kapag pinagyayaman ang pagdududa at kawalan ng pananampalataya, ang mga tapat na ministro ay aalisin mula sa piling ng mga taong nag-aakalang lubhang marami ang kanilang nalalaman. "Kung nalaman mo," wika ni Cristo, "oo, ikaw man, sa araw mong ito man lamang, ang mga bagay na nauukol sa iyong kapayapaan! Nguni't ngayo'y ikinukubli ang mga ito sa iyong mga mata."

Subalit ang saligan ng Diyos ay nananatiling matatag. Nakikilala ng Panginoon ang mga sa Kanya. Ang pinabanal na ministro ay dapat walang daya sa kaniyang bibig. Dapat siyang maging hayag na gaya ng araw, malaya sa bawat bahid ng kasamaan. Ang pinabanal na ministeryo at palimbagan ay magiging isang kapangyarihan sa pagpapatanglaw ng liwanag ng katotohanan sa suwail na salinlahing ito. Liwanag, mga kapatid, higit pang liwanag ang kailangan natin. Hipan ang sangkakal sa Sion; ihudyat ang babala sa banal na bundok. Tipunin ang hukbo ng Panginoon, na may mga pusong pinabanal, upang pakinggan kung ano ang sasabihin ng Panginoon sa Kaniyang bayan; sapagkat mayroon Siyang nadagdagang liwanag para sa lahat ng makikinig. Sila'y mag-armas at masangkapan, at sumulong sa pagbabaka—sa pagtulong sa Panginoon laban sa mga makapangyarihan. Ang Diyos Mismo ang gagawa para sa Israel. Bawat dila ng kabulaanan ay patatahimikin. Ibabagsak ng mga kamay ng mga anghel ang mga mapanlinlang na pakana na binabalangkas. Ang mga kuta ni Satanas ay kailanma'y hindi magtatagumpay. Sasamahan ng pagtatagumpay ang mensahe ng ikatlong anghel. Gaya ng pagguho ng mga pader ng Jerico nang ibinagsak ng Kapitan ng hukbo ng Panginoon, gayon magtatagumpay ang bayang nag-iingat ng mga utos ng Panginoon, at ang lahat ng sumasalungat na puwersa ay madadaig. Huwag magreklamo ang sinumang kaluluwa laban sa mga lingkod ng Diyos na naparito sa kanila na may mensaheng mula sa langit. Huwag na

kayong humanap ng mga kapintasan sa kanila, na sinasabi, ‘Sila’y lubhang tiyak; napakadiin ng kanilang pananalita.’ Maaaring madiin ang kanilang pananalita; ngunit hindi ba ito kailangan? Gagawin ng Diyos na kikilabutan ang mga tainga ng mga nakikinig, kung hindi nila diringgin ang Kaniyang tinig o ang Kaniyang mensahe. Kaniyang ipahahayag ang hatol laban sa mga sumasalungat sa salita ng Diyos.

"Si Satanas ay nagsagawa ng lahat ng maaaring hakbang upang walang dumating sa gitna natin, bilang isang bayan, na magsansala at magsaway sa atin, at hihimok sa atin na iwaksi ang ating mga kamalian. Ngunit may isang bayan na magpapasan ng kaban ng Diyos. May ilan na lalabas mula sa atin na hindi na magpapasan ng kaban. Ngunit hindi magagawa ng mga ito na magtayo ng mga pader upang hadlangan ang katotohanan; sapagkat ito’y magpapatuloy, pasulong at pataas, hanggang sa wakas. Noon pa man ay nagbangon ang Diyos ng mga lalaki, at mayroon pa rin Siyang mga lalaking naghihintay sa pagkakataon, nakahandang gawin ang Kanyang ipag-uutos—mga lalaking susuungin ang mga paghihigpit na walang iba kundi mga pader na pinahiran ng hindi pinatibay na argamasa. Kapag inilagay ng Diyos ang Kanyang Espiritu sa mga tao, sila’y gagawa. Ihahayag nila ang salita ng Panginoon; itataas nila ang kanilang tinig gaya ng pakakak. Ang katotohanan ay hindi mababawasan ni mawawalan ng kapangyarihan sa kanilang mga kamay. Ipakakita nila sa bayan ang kanilang mga pagsalangsang, at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan." Testimonies to Ministers, 409-411.

Ang pagtukoy sa satanikong sagisag ng “the daily” bilang sagisag ni Cristo ay katumbas ng pagpupuri sa “si Cristo at ang diyos ng sanlibutang ito sa iisang hininga.” Habang ipinahahayag nilang tinatanggap nila si Cristo, niyayakap nila si Barabbas, at sa kanilang mga gawa ay sinasabi, “Hindi ang taong ito, kundi si Barabbas.” Ang mga katotohanang inilarawan sa panaginip ni Miller bilang mga “hiyas,” at maliwanag ding iginuhit sa ibabaw ng dalawang banal na tabla, ang siyang “dakilang liwanag” na ipinagkaloob kay Miller, at na itinakwil ng Adventismo.

Ipinahahayag nilang pinupuri nila si Cristo sa pamamagitan ng isang satanikong simbolo, at iginigiit nilang nakatayo sila sa saligan ng Diyos, samantalang iyon ay isang huwad na saligan na nagdudulot ng matinding panlilinlang sa lahat ng tumitindig sa gayong maling balangkas ng doktrina. Walang bago sa ilalim ng araw, at ang makabagong Israel ay sumusunod lamang sa mga propetikong yapak ng sinaunang Israel.

Isang bagay ang nagpapabigat sa aking kaluluwa: ang malaking kakulangan sa pag-ibig ng Diyos; ang pag-ibig na ito ay nawala dahil sa patuloy na paglaban sa liwanag at katotohanan, at dahil sa impluwensiya ng mga nasangkot sa aktibong paglilingkod na, sa harap ng patung-patong na katibayan, ay umimpluwensiyang salungatin ang gawain ng mensaheng isinugo ng Diyos. Itinuturo ko sa kanila ang bansang Hudyo at itinatanong, Dapat ba nating pabayaan ang ating mga kapatid na tahakin ang gayunding landas ng bulag na paglaban, hanggang sa mismong wakas ng probasyon? Kung kailanman may bayang nangailangan ng mga tunay at tapat na bantay, na hindi tatahimik, na sisigaw araw at gabi, na ipinahahayag ang mga babalang ibinigay ng Diyos, iyon ay ang mga Adventista ng Ikapitong Araw. Yaong mga nagkaroon ng malaking liwanag at mga pinagpalang pagkakataon, na, gaya ng Capernaum, ay naitaas hanggang sa langit sa usapin ng pribilehiyo, sila ba, dahil sa hindi pagpapabuti, ay

iiwan sa kadilimang katumbas ng kadakilaan ng liwanag na ibinigay?

Ibig kong makiusap sa ating mga kapatid na magtitipon sa Pangkalahatang Kapulungan na pakinggan ang mensaheng ibinigay sa mga taga-Laodicea. Kay lubha ang kalagayan ng kanilang pagkabalag! Ang paksang ito ay paulit-ulit nang iniharap sa inyong pansin, ngunit ang inyong pagkadismaya sa inyong kalagayang espirituwal ay hindi nagkaroon ng sapat na lalim at hapdi upang magbunga ng reporma. 'Sinasabi mo, Ako'y mayaman, at lumago sa kayamanan, at walang kinakailangan; at hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, kahabag-habag, dukha, bulag, at hubad.' Ang kasalanan ng panlililang sa sarili ay nasa ating mga iglesia. Ang relihiyosong buhay ng marami ay isang kasinungalingan. Manuscript Releases, tomo 16, 106, 107.

Ang "Capernaum" ang lungsod na pinili ni Jesus upang maging kaniyang sariling lungsod.

"Sa Capernaum, nanatili si Jesus sa mga pagitan ng Kaniyang mga paglalakbay na paroo't parito, at nakilala iyon bilang 'Kaniyang sariling bayan.' Ito ay nasa mga baybayin ng Dagat ng Galilea, at malapit sa mga hangganan ng marilag na kapatagan ng Gennesaret, kung hindi man nga mismong nasa ibabaw nito." *The Desire of Ages*, 252.

Pinili ni Kristo ang Capernaum, gaya ng pagpili niya sa Jerusalem noong una.

At sa kanyang anak ay ibibigay ko ang isang lipi, upang si David na aking lingkod ay magkaroon ng ilawan palagi sa aking harapan sa Jerusalem, ang lungsod na aking pinili upang ilagay roon ang aking pangalan. 1 Mga Hari 11:36.

Pinili ni Cristo ang Adventismo bilang kaniyang lungsod noong 1844, at pagsapit ng 1863, muling naitayo ng Adventismo ang lungsod na "Jericho," isang sagisag ng Laodiseyong ginhawa at kasaganaan. Kung paanong sa sinaunang Israel, gayon din sa makabagong Israel. Naniniwala ang Adventismo na sila ang mga mamamayan ng natatanging lungsod ng Diyos, ngunit itinakwil nila ang "dakilang liwanag" na nagbibigay ng katibayan ng pagkamamamayan. Gaya ng sa Shilo, sa panahon nina Eli, Hophni at Phineas, hahatulan ang Adventismo ayon sa "dakilang liwanag" na ipinagkaloob sa kanila ang pagkakataong tanggapin.

Sa gitna ng mga nag-aangking anak ng Diyos, kay liit ng pagtitiis na naipamalas, kay rami ng mapapait na salitang nasambit, kay dami ng pagkondenang ibinulalas laban sa mga hindi kabilang sa ating pananampalataya. Marami ang tumingin sa mga kabilang sa ibang mga iglesia bilang matitinding makasalanan, samantalang hindi gayon ang pagtingin sa kanila ng Panginoon. Ang mga tumitingin nang gayon sa mga kasapi ng ibang mga iglesia ay kailangang magpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos. Yaong mga kanilang kinokondena ay maaaring kakaunti lamang ang liwanag na kanilang natanggap, kakaunti ang mga pagkakataon at mga pribilehiyo. Kung taglay sana nila ang liwanag na taglay ng marami sa mga kasapi ng ating mga iglesia, marahil ay mas malayo sana ang kanilang naabot, at mas mainam nilang naipakilala sa sanlibutan ang kanilang pananampalataya. Tungkol sa mga nagmamapuri sa kanilang liwanag at gayunma'y nabigong lumakad ayon dito, sinabi ni Cristo, 'Ngunit sinasabi ko sa inyo, lalong mabuti ang magiging kalagayan ng Tiro at Sidon sa araw ng paghuhukom kaysa sa inyo. At ikaw, Capernaum [Mga Ikapitong-araw na Adventista, na

nagkaroon ng malaking liwanag], na itinaas hanggang sa langit [sa punto ng pribilehiyo], ibababa hanggang sa impiyerno; sapagkat kung ang mga makapangyarihang gawa na ginawa sa iyo ay ginawa sa Sodoma, ito'y nanatili sana hanggang sa araw na ito. Ngunit sinasabi ko sa inyo, na lalong mabuti ang magiging kalagayan ng lupain ng Sodoma sa araw ng paghuhukom kaysa sa iyo.' Nang panahong iyon ay sumagot si Jesus at nagsabi, 'Pinasasalamatan kita, O Ama, Panginoon ng langit at ng lupa, sapagkat inilihim mo ang mga bagay na ito sa marurunong at matatalino [ayon sa kanilang sariling pag-aakala], at ipinahayag mo ang mga ito sa mga sanggol.'

At ngayo'y sapagkat ginawa ninyo ang lahat ng mga gawang ito, sabi ng Panginoon, at ako'y nagsalita sa inyo, na bumabangon nang maaga at nagsasalita, nguni't hindi kayo nakinig; at tinawag ko kayo, nguni't hindi kayo sumagot; kaya't gagawin ko sa bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, na inyong sinasaligan, at sa dakong ibinigay ko sa inyo at sa inyong mga magulang, gaya ng ginawa ko sa Shilo. At itataboy ko kayo mula sa aking harapan, gaya ng itinaboy ko ang lahat ng inyong mga kapatid, maging ang buong lahi ni Efraim.

Ang Panginoon ay nagtatag sa ating kalagitnaan ng mga institusyong may dakilang kahalagahan, at ang mga ito ay nararapat pangasiwaan, hindi gaya ng pinamamahalaan ang mga makamundong institusyon, kundi ayon sa kaayusan ng Diyos. Dapat silang pangasiwaan na may iisang tuon sa Kanyang kaluwalhatian, upang sa lahat ng kaparaanan ang mga kaluluwang napapahamak ay maligtas. Dumating na sa bayan ng Diyos ang mga patotoo ng Espiritu, at gayunma'y marami ang hindi nagbigay-pansin sa mga pagsaway, mga babala, at mga payo.

'Dinggin ninyo ito ngayon, O bayang hangal at walang unawa; na may mga mata, at hindi nakakakita; na may mga tainga, at hindi nakaririnig: Hindi ba kayo natatakot sa akin? sabi ng Panginoon: hindi ba kayo manginginig sa aking harapan, na naglagay ng buhangin bilang hangganan ng dagat sa pamamagitan ng isang kautusang walang hanggan, upang hindi ito malampasan: at bagaman ang mga alon nito'y nag-aalimpuyo, gayunma'y hindi sila nananaig; bagaman umuugong sila, hindi pa rin nila ito malalampasan? Ngunit ang bayang ito ay may pusong masuwayin at mapaghimagsik; sila'y tumalikod at lumisan. Ni hindi nila sinasabi sa kanilang puso, Katakutan natin ngayon ang Panginoon nating Diyos, na nagbibigay ng ulan, ang una at ang huli, sa kaniyang kapanahunan: Kaniyang inilalaan sa atin ang mga takdang linggo ng pag-aani. Ang inyong mga kasamaan ang nagpalayo ng mga bagay na ito, at ang inyong mga kasalanan ang pumigil ng mabubuting bagay sa inyo. . . . Hindi nila nililitis ang usapin, ang usapin ng ulila, gayunma'y sila'y sumasagana; at ang karapatan ng nangangailangan ay hindi nila hinahatulan. Hindi ba ako dadalaw dahil sa mga bagay na ito? sabi ng Panginoon; hindi ba maghihiganti ang aking kaluluwa laban sa bansang tulad nito?'

Mapipilitan ba ang Panginoon na sabihin, 'Huwag kang manalangin para sa bayang ito, ni itaas ang daing o panalangin para sa kanila, ni mamagitan sa akin; sapagkat hindi kita didinggin?' 'Kaya't napigil ang mga pag-ulan, at walang huling ulan. . . . Hindi ka ba mula ngayon dadaing sa akin, Ama ko, ikaw ang patnubay ng aking kabataan?' Review and Herald, Agosto 1, 1893.

Sa susunod na artikulo, ipagpapatuloy natin ang ating pagsusuri sa "dakilang liwanag" na ibinigay kay William Miller hinggil sa Aklat ng Apocalipsis.

Nang pumarito si Cristo sa sanlibutan upang maging huwaran ng tunay na relihiyon, at upang itanghal ang mga simulain na nararapat mamahala sa mga puso at mga gawa ng mga tao, napakalalim na ang pagkakahawak ng kabulaanan sa mga nagkaroon ng gayong kadakilang liwanag, anupa't hindi na nila nauunawaan ang liwanag, at wala silang pagkahilig na isuko ang tradisyon kapalit ng katotohanan. Itinakwil nila ang Makalangit na Guro, ipinako nila sa krus ang Panginoon ng kaluwalhatian, upang mapanatili nila ang sarili nilang mga kaugalian at mga imbensyon. Ang gayunding diwa ay nahahayag sa sanlibutan ngayon. Ayaw ng mga tao na siyasatin ang katotohanan, baka magambala ang kanilang mga tradisyon, at maipasok ang isang bagong kaayusan ng mga bagay. Ang sangkatauhan ay laging may hilig na magkamali, at ang mga tao'y likás na nahihilig na lubhang itaas ang mga kaisipan at kaalamang makatao, samantalang ang banal at walang hanggan ay hindi natatalos o pinahahalagahan. Counsels on Sabbath School Work, 47.